

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15.07.2015, sp. zn. 5 Tdo 1449/2014, ECLI:CZ:NS:2015:5.TDO.1449.2014.1

Číslo: 14/2017

Právní věta:

Pro závěr o existenci okolnosti přerušující běh promlčecí doby podle § 34 odst. 4 písm. b) tr. zákoníku se nevyžaduje, aby byl pachatel za stejně trestný nebo ###přísněji trestný čin již pravomocně odsouzen, ale rozhodující je jen spáchání takového nového trestného činu v promlčecí době.

Orgány činné v trestním řízení posuzují otázku, zda k tomu došlo, samostatně jako předběžnou otázku ve smyslu § 9 odst. 1 tr. ř.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 15.07.2015

Spisová značka: 5 Tdo 1449/2014

Číslo rozhodnutí: 14

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Předběžné otázky, Promlčení trestní odpovědnosti

Předpisy: § 34 odst. 4 písm. b) tr. zákoníku
§ 9 odst. 1 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud rozhodl o dovoláních nejvyššího státního zástupce v neprospěch obviněných Ing. A. H. a Ing. T. K. proti usnesením Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2014, sp. zn. 67 To 56/2014, a ze dne 20. 3. 2014, sp. zn. 67 To 57/2014, v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 3 T 41/2010, tak, že podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2014, sp. zn. 67 To 56/2014, a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2014, sp. zn. 67 To 57/2014, jakož i jim předcházející rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 18. 11. 2013, sp. zn. 3 T 41/2010. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. byla zrušena také všechna další rozhodnutí obsahově navazující na zrušená rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. Obvodnímu soudu pro Prahu 1 přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Dosavadní průběh řízení

1. Obvinění Ing. A. H. a Ing. T. K. byli rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 18. 11. 2013, sp. zn. 3 T 41/2010, podle § 226 písm. b) tr. ř. zproštěni obžaloby státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 24. 6. 2010, sp. zn. 7 VZV 4/2009, pro skutek popsany pod body IV./1. až IV./7. této obžaloby, v němž byl spatřován trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 3 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2009 (dále ve zkratce „tr. zák.“), spáchaný ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák., neboť soud dospěl k závěru, že tento skutek není trestným činem. Podle § 229 odst. 3 tr. ř. byla poškozená odkázána s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. O dalších skutcích obsažených ve zmíněné obžalobě státního zástupce rozhodl Obvodní soud pro Prahu 1 usnesením ze dne 18. 11. 2013, sp. zn. 3 T 41/2010, tak, že podle § 223 odst. 1 tr. ř. zastavil trestní stíhání obou obviněných z důvodu uvedeného v § 11 odst. 1 písm. b) tr. ř., tj. že trestní stíhání obviněných je promlčeno.

2. Státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze podal proti zprošťujícímu rozsudku soudu prvního stupně odvolání a proti usnesení o zastavení trestního stíhání stížnost. O těchto opravných prostředcích rozhodl Městský soud v Praze jednak usnesením ze dne 20. 3. 2014, sp. zn. 67 To 56/2014, tak, že podle § 256 tr. ř. zamítl odvolání jako nedůvodné, a jednak usnesením z téhož dne sp. zn. 67 To 57/2014, kterým podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítl podanou stížnost, neboť ji neshledal důvodnou.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

3. Proti citovaným usnesením Městského soudu v Praze podal nejvyšší státní zástupce v neprospěch obviněných Ing. A. H. a Ing. T. K. dovolání, v nichž uplatnil dovolací důvody uvedené v § 265b odst. 1 písm. f), g) a l) tr. ř. V podaných dovoláních nejvyšší státní zástupce zpochybnil právní závěry vyjádřené jednak v usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2014, sp. zn. 6 To 56/2014, jímž odvolací soud zamítl odvolání státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze podané proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 18. 11. 2013, sp. zn. 3 T 41/2010, a jednak v usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2014, sp. zn. 6 To 57/2014, kterým zamítl stížnost státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze podanou proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 18. 11. 2013, sp. zn. 3 T 41/2010. Pokud jde o první z napadených usnesení Městského soudu v Praze, dovolatel namítl, že odvolací soud nesprávně posoudil subjektivní stránku trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 3 tr. zák. Jak v této souvislosti nejvyšší státní zástupce zdůraznil, obvinění věděli o zájmu obchodní společnosti C. E., a. s., dosáhnout zisk ze zpětných převodů při obchodech s pohonnými hmotami a vědomě podstupovali riziko ohledně úhrady kupní ceny. Podle názoru dovolatele obvinění věděli také o rozdílných cenách benzínu a nafty a o tom, že k jejich převodu dojde bez fyzického vyskladnění, přičemž obměna zásob pohonných hmot mohla být provedena postupně při běžné obchodní činnosti poškozené obchodní společnosti Č., a. s. Nejvyšší státní zástupce vytkl odvolacímu soudu i nesprávné hodnocení otázky přiměřenosti ceny, neboť soud pouze mechanicky oddělil kupní a prodejní cenu, aniž by se zabýval podstatou popsanych obchodních transakcí, resp. záměrem obviněných poškodit uvedenou obchodní společnost, jejíž zájmy měli chránit. Další námítky dovolatele zpochybňují správnost posouzení objektivní stránky zmíněného trestného činu, protože soudy nižších stupňů nevyhodnotily správně povinnost péče řádného hospodáře a otázku způsobené škody. V této trestní věci je přitom škodou jednak ušlý zisk, jednak zmenšení majetku obchodní společnosti Č., a. s. Pokud jde o ušlý zisk, spatřuje ho dovolatel v tom, že obvinění neobchodovali přímo s obchodní společností M., ale jednotlivé obchody uskutečňovali prostřednictvím obchodní společnosti C. E., a. s., jako prostředníkem. Podle názoru nejvyššího státního zástupce o zmenšení majetku poškozené obchodní společnosti šlo v případě obchodů s benzinem, protože za jeho nákup musela vynaložit vyšší cenu,

než činila kupní cena. Za nesprávné považuje nejvyšší státní zástupce i hodnocení obsahu smlouvy o spolupráci při obměně pohonných hmot a o koupi a prodeji obměňovaného zboží, která byla sjednaná mezi obchodními společnostmi Č., a. s., a M., přičemž soudy nižších stupňů nijak nezohlednily skutečnost, že předmětem této smlouvy byl závazek dodat pohonné hmoty v nové kvalitě. V dalším dovolání pak nejvyšší státní zástupce zpochybnil i právní závěry vyjádřené v usnesení Městského soudu ze dne 20. 3. 2014, sp. zn. 6 To 57/2014. Podle názoru dovolatele nedošlo k promlčení trestního stíhání, neboť zde vznikla překážka uvedená v § 67 odst. 3 písm. b) tr. zák., která způsobila přerušení promlčecí doby a spočívala ve spáchání jiného trestného činu v promlčecí době, a to právě toho trestného činu, ohledně něhož byli obvinění nesprávně zproštěni obžaloby, a proto nebylo možné zastavit trestní stíhání.

4. Závěrem svých dovolání tedy nejvyšší státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. za podmínky uvedené v § 265p odst. 1 tr. ř. zrušil jednak usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2014, sp. zn. 67 To 56/2014, jakož i jemu předcházející rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 18. 11. 2013, sp. zn. 3 T 41/2010, a jednak usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2014, sp. zn. 67 To 57/2014, i jemu předcházející usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 18. 11. 2013, sp. zn. 3 T 41/2010. Dovolatel navrhl zrušit i všechna další rozhodnutí obsahově navazující na zrušená rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž dojde zrušením, pozbydou podkladu. Zároveň učinil návrh, aby Nejvyšší soud dále postupoval podle § 265l odst. 1 tr. ř. a přikázal Obvodnímu soudu pro Prahu 1 věc k novému pojednání a rozhodnutí.

5. K dovoláním nejvyššího státního zástupce se podrobně vyjádřil prostřednictvím svého obhájce obviněný Ing. A. H. Obviněný především zpochybnil závěry znaleckého posudku obchodní společnosti A-C., s. r. o., k výši škody. Podle jeho názoru šlo v posuzované věci o zcela běžný způsob obchodování s pohonnými hmotami, jehož cílem bylo provést jejich obměnu v co nejkratším čase. Jak dále obviněný zdůraznil, ze svědeckých výpovědí jednoznačně vyplynul důvod, z něhož se do popsaného obchodování zapojily obchodní společnosti M. a C. E., a. s. Pokud jde o zajišťovací právní instituty, obviněný konstatuje, že pohonné hmoty byly zajištěny v zásobnících obchodní společnosti Č., a. s., která je měla zcela pod kontrolou. Obviněný je proto přesvědčen, že „dovolání nesplňuje podmínky stanovené zákonem“.

III.

Přípustnost dovolání

6. Nejvyšší soud po zjištění, že byly splněny všechny formální a obsahové podmínky k podání dovolání, dospěl k následujícím závěrům.

7. Pokud jde o dovolací důvody, nejvyšší státní zástupce opírá svá dovolání o ustanovení § 265b odst. 1 písm. f), g) a l) tr. ř. Podle dovolatele tedy bylo rozhodnuto o zastavení trestního stíhání, aniž byly splněny podmínky pro takové rozhodnutí, dále je názoru, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo na jiném nesprávném hmotněprávním posouzení a že bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., přestože v řízení mu předcházejícím byl dán důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř.

IV.

Důvodnost dovolání

8. Nejvyšší soud se nejdříve zabýval těmi námitkami nejvyššího státního zástupce, které uplatnil s poukazem na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř. a jimiž zpochybnil postup soudů nižších stupňů, na základě kterého bylo podle § 223 odst. 1 tr. ř. z důvodu uvedeného v § 11 odst. 1 písm. b) tr. ř. zastaveno trestní stíhání obviněných Ing. A. H. a Ing. T. K. pro skutky uvedené pod

body I. až III. obžaloby státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 24. 6. 2010, sp. zn. 7 VZV 4/2009, a obviněného Ing. A. H. též pro skutek pod bodem IV. této obžaloby. Nejvyšší soud jednak považuje výrok tohoto usnesení za nesprávný, neboť soud prvního stupně ve skutečnosti nemohl zastavit trestní stíhání obviněného Ing. A. H. pro skutek uvedený pod bodem IV. citované obžaloby a současně ho pro tento skutek zprostit obžaloby samostatným rozsudkem ze dne 18. 11. 2013, sp. zn. 3 T 41/2010. Zmíněné usnesení soudu prvního stupně ovšem trpí i takovými právními vadami, pro které nemůže jako celek obstát a které neodstranil z podnětu důvodně podané stížnosti státního zástupce ani soud druhého stupně.

9. K tomu Nejvyšší soud připomíná, že k zániku trestnosti činu došlo podle § 67 odst. 1 tr. zák. uplynutím zde uvedené promlčecí doby, jejíž běh mohl být modifikován ustanoveními § 67 odst. 2 a 3 tr. zák. v případě stavení nebo přerušení promlčecí doby. Trestní zákon platný v době spáchání posuzovaných skutků v citovaných ani jiných ustanoveních výslovně neuváděl, od jakého okamžiku počínala běžet promlčecí doba. Podle soudní praxe (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. 3 Tz 31/2000) i respektované odborné literatury (viz např. NOVOTNÝ, O., VANDUCHOVÁ, M. a kol. Trestní právo hmotné – I. Obecná část. 5. vydání. Praha: ASPI, 2007, s. 358; ŠÁMAL, P., PÚRY, F., RIZMAN, S. Trestní zákon. Komentář. I. díl. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2004, s. 594) promlčecí doba začínala běžet od spáchání trestného činu, tedy od okamžiku, kdy byl trestný čin dokonán, resp. v případě pokračujících, trvajících a hromadných trestných činů od okamžiku, kdy byla trestná činnost ukončena. Rozhodná je zde doba ukončení jednání; pokud je však znakem skutkové podstaty účinek, popřípadě těžší účinek, pak promlčecí doba začínala běžet od vzniku účinku nebo těžšího účinku. U skutkových podstat trestných činů, jejichž znakem je vznik majetkové škody, je nutno za okamžik spáchání činu považovat vznik škody, resp. vznik škody charakterizované zákonem jako těžší následek. Teprve od tohoto momentu mohla začít plynout promlčecí doba. Totéž ostatně nyní výslovně stanoví § 34 odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále ve zkratce „tr. zákoník“). Podle § 67 odst. 3 písm. b) tr. zák. dále platilo, že promlčení trestního stíhání se přerušilo, spáchal-li pachatel v promlčecí době trestný čin nový, na který trestní zákon stanovil trest stejný nebo přísnější [nyní je obdobná překážka obsažena v ustanovení § 34 odst. 4 písm. b) tr. zákoníku]. Při posuzování přerušení promlčení trestního stíhání podle § 67 odst. 3 písm. b) tr. zák., resp. promlčení trestní odpovědnosti podle § 34 odst. 4 písm. b) tr. zákoníku, pak není důležité, zda pachatel byl za stejný nebo přísněji trestný čin již pravomocně odsouzen, ale rozhodující je „spáchání“ takového nového trestného činu v promlčecí době, a to trestného činu, za který zákon stanoví trest stejný nebo přísnější. Orgán činný v trestním řízení musí tuto otázku posoudit jako otázku předběžnou podle § 9 odst. 1 tr. ř. a nemůže vyčkávat na pravomocné rozhodnutí soudu o onom novém trestném činu.

10. Soudy nižších stupňů se ovšem důsledně neřídily shora uvedenými zásadami a otázku promlčení trestní odpovědnosti obviněných Ing. A. H. a Ing. T. K. vyřešily nesprávně. Nemůže zejména obstát velmi nepřesné tvrzení na str. 10 a 11 v napadeném usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2014, sp. zn. 67 To 57/2014, podle něhož bylo údajně rozhodné jen to, kdy pachatel ukončil jednání, aniž se soud druhého stupně náležitě zabýval vlivem účinku trestného činu v podobě způsobené škody na běh promlčecí doby.

11. Jak Nejvyšší soud zjistil z usnesení příslušného policejního orgánu o zahájení trestního stíhání ze dne 7. 12. 2009 zařazeného na č. l. 20 trestního spisu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 3 T 41/2010, pokud jde o skutky uvedené pod body I. až III. obžaloby, oběma obviněným byl opis tohoto usnesení doručen dne 7. 12. 2009. Ohledně skutku popsaného pod bodem V. obžaloby pak z usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 15. 4. 2010 (viz č. l. 88 trestního spisu) vyplývá, že obviněnému Ing. A. H. byl opis tohoto rozhodnutí doručen dne 15. 4. 2010. Jednotlivé skutky, které státní zástupce popsal v obžalobě pod body I. až III. jejího výroku, měli obvinění spáchat dne 29. 6. 2005 (bod I. obžaloby), dne 22. 1. 2004 (bod II. obžaloby) a dne 28. 6. 2004 (bod III. obžaloby). Tyto

skutky byly v obžalobě posouzeny jako trestné činy porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1 a 3 tr. zák. Přitom sám obviněný Ing. A. H. se měl žalovaného skutku vymezeného pod bodem V. obžaloby, v němž byl spatřován přečin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, dopustit dne 15. 7. 2004. Vzhledem k tomu, že ve všech výše uvedených případech jde o trestné činy, jejichž znakem je účinek v podobě vzniku škody [tj. škody velkého rozsahu ve smyslu § 255 odst. 3 tr. zák., resp. značné škody podle § 220 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku], počínal běh promlčecí doby až okamžikem způsobení tohoto účinku (resp. těžšího následku). V případě obviněných Ing. T. K. a Ing. A. H. to tedy znamená, že počátek promlčecí doby se odvíjí ode dne 29. 6. 2005 (skutek pod bodem I. obžaloby), kterým došlo současně ve smyslu § 67 odst. 3 písm. b), odst. 4 tr. zák. [resp. nyní podle § 34 odst. 4 písm. b), odst. 5 tr. zákoníku] k přerušení promlčení trestního stíhání u skutků popsaných pod body II. a III., resp. u obviněného Ing. A. H. též pod bodem V. obžaloby. Podle § 67 odst. 3 písm. b) tr. zák. [resp. nyní podle § 34 odst. 4 písm. b) tr. zákoníku] totiž za skutek uvedený pod bodem I. obžaloby a státním zástupcem posouzený jako trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1 a 3 tr. zák. dřívější trestní zákon postihoval pachatele přinejmenším stejným trestem jako ostatní trestné činy, pro které byli obviněni v této věci obžalováni a které jsou uvedeny pod body II., III. a V. obžaloby. Jde o trest odnětí svobody na 2 roky až 8 let, jehož výměra odůvodňovala promlčecí dobu podle § 67 odst. 1 písm. c) tr. zák. v trvání 5 let. Běh této promlčecí doby pak započal ve smyslu § 67 odst. 1 a 4 tr. zák. až dnem 29. 6. 2005. Na základě shora uvedeného lze proto konstatovat, že v posuzované věci připadá konec promlčecí doby u skutku popsaného pod bodem I. obžaloby na den 29. 6. 2010, takže vzhledem k době, kdy nastaly účinky zahájení trestního stíhání (tj. u obviněného Ing. T. K. dne 7. 12. 2009 a u obviněného Ing. A. H. téhož dne, resp. i dne 15. 4. 2010, pokud jde o skutek popsaný pod bodem V. obžaloby), nemohlo být promlčeno trestní stíhání (resp. nyní promlčena trestní odpovědnost) ohledně žádného ze žalovaných trestných činů. Pokud soudy obou stupňů dospěly k opačnému názoru, nepovažuje ho Nejvyšší soud za správný a odpovídající zákonu.

12. Proto Nejvyšší soud shledal námitky nejvyššího státního zástupce, kterými s odkazem na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř. zpochybnil závěry soudů nižších stupňů vyjádřené jednak v usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2014, sp. zn. 67 To 57/2014, jednak v jemu předcházejícím usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 18. 11. 2013, sp. zn. 3 T 41/2010, důvodnými.

13. Dále se Nejvyšší soud zabýval výše uvedenými námitkami nejvyššího státního zástupce, které se týkají naplnění objektivní a subjektivní stránky trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1 a 3 tr. zák., ohledně něhož byli oba obviněni rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 18. 11. 2013, sp. zn. 3 T 41/2010, zproštění obžaloby státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 24. 6. 2010, sp. zn. 7 VZV 4/2009, a z důvodů v rozhodnutí podrobně rozvedených rovněž přisvědčil podanému dovolání nejvyššího státního zástupce.

14. Jelikož soudy nižších stupňů ve svých rozhodnutích nesprávně právně posoudily skutek, pro který byli obviněni Ing. A. H. a Ing. T. K. rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 18. 11. 2013, sp. zn. 3 T 41/2010, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2014, sp. zn. 67 To 56/2014, podle § 226 písm. b) tr. ř. zproštění obžaloby státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 24. 6. 2010, sp. zn. 7 VZV 4/2009, a vadně posoudily i otázku promlčení trestných činů, ohledně nichž bylo trestní stíhání obviněných zastaveno usnesením Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 18. 11. 2013, sp. zn. 3 T 41/2010, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2014, sp. zn. 67 To 57/2014, byly naplněny uplatněné dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. f), g) a l) tr. ř. Po zjištění, že dovolání nejvyššího státního zástupce je v těchto směrech opodstatněné, Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil usnesení Městského soudu v

Praze ze dne 20. 3. 2014, sp. zn. 67 To 56/2014, a jemu předcházející rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 18. 11. 2013, sp. zn. 3 T 41/2010. Obdobně Nejvyšší soud zrušil i usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2014, sp. zn. 67 To 57/2014, a jemu předcházející usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 18. 11. 2013, sp. zn. 3 T 41/2010. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. Nejvyšší soud zrušil také všechna další rozhodnutí obsahově navazující na zrušená rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo jejich zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. potom Nejvyšší soud přikázal Obvodnímu soudu pro Prahu 1, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

15. Obvodní soud pro Prahu 1 tak v uvedeném rozsahu opětovně projedná trestní věc obviněných Ing. A. H. a Ing. T. K. Přitom je vázán právním názorem Nejvyššího soudu (§ 265s odst. 1 tr. ř.) ohledně předpokladů naplnění zákonných znaků skutkové podstaty žalovaného trestného činu, který se vztahuje i k těm trestným činům, které měli obvinění spáchat v této věci a ohledně nichž bylo zastaveno trestní stíhání obviněných výše uvedenými usneseními soudů nižších stupňů (viz skutky popsané pod body I. až III. a V. obžaloby státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 24. 6. 2010, sp. zn. 7 VZV 4/2009). Přitom soud prvního stupně pečlivě a v souladu se zákonem odůvodní své právní závěry. Dále se v intencích právního názoru Nejvyššího soudu vysloveného v tomto usnesení znovu vypořádá s otázkou promlčení trestní odpovědnosti obviněných za trestné činy, které měly být spáchány skutky uvedenými pod body I. až III. a V. citované obžaloby.